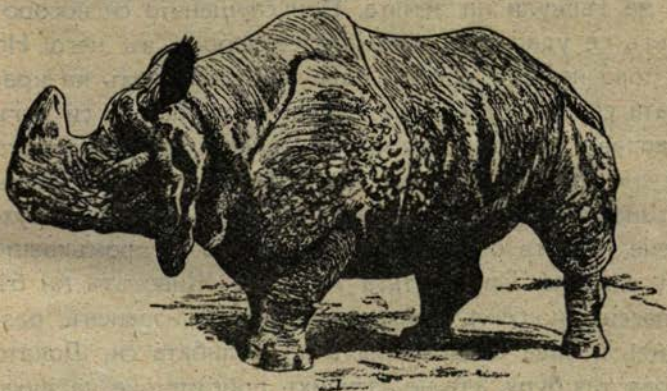

знаехъ, че не мога да го рая смъртоносно, ударихъ на бѣгъ, като се стараехъ да се скрия задъ храститѣ. Носорогътъ се спустна да ме стигне, и ние почнахме да бѣгаме около единъ храсталакъ. Животното ревѣше оглушително, но тъй като азъ за щастие, го надминавахъ въ ловкостъ и подвижностъ, то не можѣ да ме улови и най-после престана да ме преследва; сжщото направихъ и азъ. Въ продължение на нѣколко минути звѣрътъ упорито ме разгледваше презъ клонетѣ на храсталака, като че ли обсъждаше, какъ

Еднорогъ.

да постжпи съ менъ и най-после се повърна обратно, като ме остави на миръ.“

Африканскиятъ пжтешественикъ Андерсонъ разказва, че единъ пжтъ срещналъ огроменъ черенъ носорогъ. За да го направи по-малко опасенъ, той го ранилъ въ единъ отъ заднитѣ крака и бързо се отдалечилъ, понеже знаелъ колко сж опасни тѣзи чудовища въ гнѣва си. Следъ известно време азъ се повърнахъ, — разказва Андерсонъ — къмъ мѣстото, дето ранихъ носорога. Намѣрихъ го почти на